

Forfatter: Clausen, Johannes Carl Emil

Titel: BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1870-07-15)

Citation: Clausen, Johannes Carl Emil: "BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1870-07-15)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 196. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000124.pdf> (tilgået 24. juni 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*J. Clausen til Vilh. Beck.
Ryslinge 15. Juli 1870.*

Min kjære Ven! »Lang Vej giver kold Kjærlighed«, siger Ordsproget; dette Ord kan vistnok ogsaa finde en Anvendelse paa vort Forhold.

I Erkendelse af, Sandheden og Tiden maae til for at udjævne Modsætninger, var det min Tanke før vort sidste s. 197 Møde ¹⁾ at tie og vente. Jeg blev ikke mit Forsæt tro, jeg blev fristet eller draget bort derfra. Jeg veed, det var et strengt Møde for Dig, og at jeg bidrog dertil. Det kan nok smerte mig, at jeg bedrøvede Dig; visselig blandede der sig Ondt, UKjærlighed og megen Daarlighed ind fra min Side — men det kunde ikke være anderledes, end at dette Sammenstød maatte komme, hvis vor Samvirken skulde kunne reddes og fortsættes. Havde der kun været Tale om vort personlige Broderskab og Venskab, da troer jeg visselig, at jeg skulde have været stille — men her var Tale om Samvirken paa kirkelige Enemærker. Vi have ofte talt om, at det var underligt, at vi af Naturen saa forskellige have kunnet samstemme saa inderligt gennem saa mange Aar; det er jo muligt, at denne Forskjellighed nu kræver sin Ret; jeg veed det ikke — vi maae bie og vente og see, hvad vor Herre vil. Men det er ganske vist, at jeg kan være enig med Dig i meget, hvad angaaer Missionens Stilling. Jeg troer, at det vil vise sig, at hele Missions sagen vil udvikle sig skævt, hvis vi ikke i Tide søge at udvikle det Liv, som engang er. Dog — jeg skal ikke trætte Dig med mine Betragtninger, jeg veed jo nok, at Du ikke har let ved at gaae ind paa andres Betragtninger, før Livet eller Erfaringen vise Dig, at de ere sande.

Men hvordan det nu engang gaaer, saa blive vi ved at være Brødre og Venner. Ak ja! det var mageløs velsignet, ja saligt næsten, om vi kunne helt falde sammen; jeg føler det saa dybt, naar jeg hører disse mange Modstandere (ikke Grundtvigianerne) angribe Dig, naar jeg mindes de Aar, som ere svundne; men før dette kan skee, maae der noget forandres; jeg kan knap sige, hvad det er, jeg troer at kunne betegne det saaledes: naar Du kunde stille Dig udadtil til Andre i Kirken ligesaa s. 198 stille, sagtmødt stille og kjærligt, ligesaa inderligt som i dit Hjem og overfor dine Brødre, som Du og altid har stillet Dig overfor mig med Undtagelse af dine Domme over min sidste Færd — derfor behøvede Du ikke at opgive din Kraft, tværtimod. Vend Forholdet om og anvend det paa mig, saa passer det til en vis Grad; og skeete det med os, da skulde vi igjen mødes jublende glade, aabne og frie.

Din altid hengivne Broder og Ven
J. Clausen.